

Πιπίνα Δ. Έλλη

ΤΟ ΜΑΚΡΥ ΤΑΞΙΔΙ

Ποιητική Συλλογή

Σύδνεϋ 2012

Ταξίδια, προσκύνημα...

Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου-Έλλη(Elles)

Το Μακρύ Ταξίδι

Ποιητική Συλλογή

Copyright, Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου-Έλλη (Elles)

**Η παρούσα Ποιητική Συλλογή γράφτηκε τον
Μάιο του 2012.**

**Το εξώφυλλο φιλοτέχνησε η συγγραφέας του
βιβλίου, Π. Δ. Έλλη**

Σύδνεϋ 2012

email: pipinaelles@hotmail.com

ISBN 978 0 9873766 0 2

Στους «ξένους» απανταχού

Αγαπημένη μου...

Έσκυψα, απάσθηκα το ξάστερο μέτωπό σου

στοχάστηκα το ψυχανέμισμά σου

αφουγκράστηκα τον ρυθμό της πνοής σου.

Μοσχομύριζες λεμονανθό κι αγιόκλημα

θυμάρι και μαστίχα...

«Καλώς σε βρήκα!» μουρμούρισα με ρίγος.

Η μορφή σου έλαμπε από την καλοσύνη

και οι κορδέλες στα ξέπλεκα μαλλιά σου

έφεραν τα χρώματα της ζωής

της αισιοδοξίας, της ελπίδας...

Ο σταυρός στον βασανισμένο κόρφο σου
και τα αγριολούλουδα στην κώμη σου
ανέστησαν πρωτομαχιές
χρόνων, πρώιμης ηλικίας.

Πυκνές, βαθιές ρυτίδες αυλακώνουν
Το άγιο μέτωπό σου
και οι μαραμμένες από το δάκρυ
παρειές σου, πώς πληγώνουν!
Του ονείρου η μνήμη, στεναγμός
Ελπίδα, η εωθινή προσευχή.

Και αν στα βάθη των αιώνων
ο δρόμος σου δε σώνει

οι μνήμες φθείρονται-διαφθείρονται
στην επίχειρα παραμονή τους!
Δεν νοείται η φθορά της τέτοιας μνήμης!
Αχ, σε θωρώ κι αναστενάζω!

Τα ατέλειωτα ραπίσματα
της περηφάνιας μώλωπες
δε σου αξίζουν
μήτε οι ποταπές αντιζηλίες
ή οι αστήριχτες εχθρότητες.
Λέμε πως είναι προίκα αλλοεθνών
ετούτα... Όμως, όχι!
Παρόμοια σε πληγώνουν τα παιδιά σου.
Με δηλητηριασμένα βέλη
κήρυκες και σαλπικκτές

να σε βήσουν προσπαθούν.

Πρώτοι απ' όλους οι νέοι Εφιάλτες

γυρολόγοι εραμιστές της δύναμης

μάννα σε ξεπουλάνε

-τριάντα αργύρια φτάνουν!

«Η Διχόνοια κατατρέχει την Ελλάδα. [...]»

κλαίει, κλαίει, ο ποιητής!

«[...] Η θεομίσητη Διχόνοια που τον

άνθρωπο χαλνά».

‘Μάννα’! Αν η αγάπη

σε κάνει δυνατή

ο σεβασμός σε υψώνει!

Όπως πριν, τώρα, στον αιώνα

ευγενικές ψυχές, θ' ασπάζονται
τη μεγαλοσύνη σου.

Τα σημάδια των ήλων σου
στη μνήμη έχουν χαραχτεί.

Τα πάθη των υιών του Προμηθέα
ανανεώνονται στον αιώνα
και δίπλα στους Τιτάνες
συνυπάρχουν οι υπηρέτες του Άδη!

Άλλοι «Σαμαρείτης»,
και άλλοι «Αρμαγεδδών»
άλλοι ανασταίνουν
και άλλοι αφανίζουν.

Να μπορούσαμε να υπερβούμε

την νομοτέλεια της φύσης
όπου ο ισχυρός υπερτερεί
του αδυνάτου!

Να μπορούσαμε να πετύχουμε
να μην υπογραμμίζεται
το κίνητρο ή το μέσο
της πτώσης του πρώτου
ή του δευτέρου!

Να μπορούσαμε να πετύχουμε
την ισότητα!

Η τέτοια διαδικασία
συμπεριλαμβάνει
όλες τις μορφές ύπαρξης.
Ας όφεται το κοινωνικό συμβόλαιο

που χαράζει το όριο της συνοχής-ανοχής.

Θαρρείς και όλα έχουν αποτύχει!

Αγέρωχη κυρία, αγαπημένη

δεν πέτυχες τον γιο ν' απομακρύνεις

από τη δίνη της καταστροφής.

Το ένα, οδυνηρότερο του άλλου.

Την ώρα ετούτη της κρίσης

και της αυτοτιμωρίας

αναρωτιέμαι πώς θα λυθεί

ο 'γόρδιος' δεσμός!

Αναρωτιέμαι για το σήμερα,

το χτες και το σκιώδες αύριο.

Παντοτινή μου έγνοια

η νόηση, η διανόηση,

η κληρονομιά μου
των παντοδύναμων λέξεων-όρων
Νους, Διαλεκτική
Λόγος-Αντίλογος
Γνώση της Συλλογικής
Έμμετρος Λόγος
Μίμηση, Χορός...

Οι αγώνες εκείνων που
ορκίστηκαν στ' όνομά σου
που δόθηκαν ψυχή τε και σώματι
για την ακεραιότητά σου
δεν θα πάνε χαμένοι!
Τα λάβαρα του έθνους
-τα πανανθρώπινα σύμβολα-

θα τα υψώσουμε σε νέο Γολγοθά...
Στην κορύφωση του πάθους
μηνύματα αγάπης και αισιοδοξίας
πάλι θα γεννηθούν
στα τέσσερα σημεία της υφελίου
ξανά θα ακουστούν
θα καταλαχιάσει ο πόνος
θα ξημερώσει η Ανάσταση
του Νου θα γιγαντέψει, η Ανάταση!

Τα «ξένα» σου, απανταχού
σε μελετούν, σε αγαπούν,
τα δίκια σου περιφρουρούν.
Είπε ο ποιητής «με τα όπλα του!»
«...καθείς...»!

Σαν κλείνει ο κύκλος
του ενιαυσίου, σκληρού μόχθου
τα σκορπισμένα σου παιδιά
τρέχουν να σ' αγκαλιάσουν
να εμβαπτιστούν
στα άγια νάματά σου
στο φως του ήλιου σου
στη γαλανή σου θάλασσα
στο οξυγόνο του βουνού σου!
Να αναζωογονηθούν
ξανά και πάλι
μέσα απ' τη θαλπωρή σου
να βγάλουνε για λίγο
το ρούχο τους, της ξενιτιάς!

Να 'μαι κι εγώ...

Σε φιλώ σταυρωτά,

Προσκυνητής, υπασιδής

και αγγελιοφόρος σου

ενόσω αναπνέω...

Καλώς σε βρήκα, γλυκιά μου!

Αθήνα...

Να κονσερβοποιείσαι σε air bus

-διάβολε, 'τούτος ο χώρος

όλο και συρρικνώνεται!-

να αιωρείσαι στον αέρα

εικοσιτετράωρο και βάλε

δεν είναι αστείο.

Ύστερα από την πολύωρη πτήση

η προσγείωση λειτουργεί σα λύτρωση.

Πατώντας πόδι στο 'εξευρωπαϊσμένο'

αεροδρόμιο –το πιστεύουν οι Αθηναίοι–

ελπίζεις πως οι θυσίες σου

ευοδώνονται!

Όμως, απ' την πρώτη κιόλας ματιά

διαπιστώνεται

πως η γλυκόπνοη

της γλαυκομάτας, κόρη

μεταμορφώθηκε σε θήλυ

που με φτηνά καλλυντικά

μπαλώνει τις ρυτίδες της!
Αχ, «Αθήνα, διαμαντόπετρα
στης γης το δαχτυλίδι»!
είχε γράψει ο ποιητής
και το είχε τραγουδήσει
με μεράκι ο θαυμαστής!

Αλλοτινά ορόσημα
Ακρόπολη, Μουσεία
το Θέατρο του Αττικού...
τα αειθαλή μνημεία
τα ξηλωμένα μάρμαρα
διαμαρτυρίας λάφυρα
και άντρες τιμωρίας!

«Αχ, κυρά μου!

Ούτε η λαμπερή σου ατμόσφαιρα

βολεύει τώρα πια!

Πώς να βήσω το δάκρυ μου

το δάκρυ σου;

Πώς να δικαιολογήσω

τις 'συμπεριφορές'

στους Λαιστρυγόνες;»

Ιντερμέδιο, 1...

Αντίο

Αδερφέ μου, άγχιζες παλιές πληγές!

Έφυγα μακριά γιατί δε χωρούσα

στην αγκαλιά της μάνας.

Τώρα σε ξένης αγκαλιά
κλαίω και ξημερώνω
από τους γκριζους εφιάλτες της.
Ξένος εκεί... ξένος κι εδώ!

Με δέχτηκε η θετή...
Στήριξε τον αγώνα μου
μου έδωσε ευκαιρίες...
Στεριώνοντας τα πόδια μου
μ' έκανε ανεξάρτητο!
Δεν είναι τέλεια
όμως ούτε η μάνα
που μ' άφησε να φύγω, ήταν!
Οι μάνες ποθούν τα καλύτερα
για τα παιδιά τους.

Κάποτε, όμως εμείς οι ίδιοι

τους δένουμε τα χέρια.

Φταίει ο εγωκεντρισμός, η άρνηση

η έχθρα στον δίπλα, στον απέναντι

στον αδερφό.

Ίσως προϋπόθεση της ένωσης

είναι ο κάποιος 'βάρβαρος'

η επικινδυνότητά του, εναντίον μας.

Δεν υπάρχουν οφέλη τελικά.

Κι όταν απουσιάζω

εσύ, πρώτος από όλους

με ξεγράφεις!

Εσύ, που κι αν ακόμα

είμαι 'ξένος' και απών

λες πως σου χρωστάω
γιατί έφυγα, γιατί επέστρεψα
γιατί δεν πλήρωσα απανωτά
τα διόδια!

Ίσχυε ανέκαθεν η πίστη ότι
τα πλούτη στον τόπο της αυτοεξορίας
φυτρώνουν σε καταπράσινα κλαδιά
και ότι κομμάτι τους
ανήκει και σε σας
τους 'τυχερούς'
που παραμείνατε στην πατρίδα!

Αναγνωρίζω αδερφέ μου
τις χάρες που μου έκανες

όμως θεωρούμαι αχάριστος
που σ' ευχαρίστησα
όχι όπως προσδοκούσες
αλλά, όπως μπορούσα!

Τώρα που οι σχέσεις μας αγγίζανε
το 'ως εδώ και μη παρέκει'
τώρα που οικειοθελώς χωρίσαμε
τις μοίρες μας
κοιτάζω πίσω μου και διαπιστώνω
πως πέρασαν αιώνες, από τότε!
'Μάτια που δεν βλέπονται...'
Ναι, έτσι είναι!..

Λέω λοιπόν ένα στερνό 'αντίο'

και θα πορευτώ χωρίς πάθος

και χωρίς φόβο...

Αν μπορέσω να προσφέρω στη 'Μάνα'

ίσως να συγχωρήσω και

τη δική σου συμπεριφορά.

Η ιδέα της γης μου είναι

ριζωμένη βαθιά μέσα μου!

Γιάννινα

Ετούτα, είναι συνήθειες αχαπημένες

από τα χρόνια της εφηβείας...

Ο περίπατος ως την πλατεία...

η... 'κάθοδος' στην Παμβώτιδα

ένας καφές στις 'Κυρά Φροσύνης'.

Η 'Κυρά Φροσύνη'!

Είναι ακόμα εκεί

στης παραλίμνιας καμπής

την προεξοχή

κοντά στον υγρό τάφο της

και τάφο δεκαεπτά κοριτσιών!

Φροσύνη, Ευφρόσυνη

αχ, άλογη, που παράλογα

το φόρεμά σου άδειαδες!

Τα μάτια σου πώς άδειασαν!

Ήταν οι χρόνοι χαλεποί

και η 'άλεπού'-Αλής

που σε ήθελε δική του
στης 'νύφης', το παράπονο
στηρίχθηκε!

Δεν ήταν ο Μουχτάρ
ούτε η απιστία του...
Σε λιμπίστηκε κυρά μου
κι όλα τα παραμέρισε
μαζί και τη ζωή σου!

Δε μιλάμε πλέον για το ιστορικό
του πνιγμού της Φροσύνης.
Αισθάνομαι όμως στην πνοή του αέρα
το παράπονο, της πνιγμένης στο φύκι!

Ιντερμέδιο, 2...

Ο θυμός σου

Δεν γνωρίζω τα του θυμού σου, φίλε!

Αποζητώ την ηρεμία.

Η κουκουβάγια δεν στεναχωριέται

για τα πεζά...

Μας παρακολουθεί με μάτι

αεικίνητο, αστραφτερό

κράζει στην ερημιά της, σα νυχτώνει.

Αναστενάζει

για την ανόητη συμπεριφορά μας

χωρίς να είναι γκιώνης!

Κατέχει τα καμώματα
θεών τε και θνητών.
Την αδυναμία τους
της μάθησης, της κατανόησης
των φαινομένων, σε βάθος χρόνου.
Γι' αυτό χτυπούνε
το κεφάλι τους στον τοίχο!
Γι' αυτό αναρωτιούνται
πώς, να περάσουνε αλώβητοι
τις Συμπληγάδες του 21^{ου} αι.
Βέβαια... 'ουδείς αναμάρτητος'!
Μόνο που και σήμερα έλαβα
νέο μήνυμα άτοπης συμπεριφοράς
κι αναρωτιέμαι πόσο παίρνει

να απορρίψεις τον άνθρωπό σου.

Ναι... η κρέμα του καπουτσίνο

ήταν πικρή, σήμερα

κι όταν παραπονέθηκα

μου είπαν πως ήταν η ιδέα μου

και πως αν δε μου κάνει

να μην τον πιω...

Όφειλα όμως να τον πληρώσω!

«Τι έφταιγαν αυτοί

αν η αίσθησή μου της γεύσης

με πρόδωσε;» αναρωτήθηκαν.

Ρωτώ λοιπόν, σοφή της νύχτας

αν υπάρχει απάντηση

σε όλα ετούτα τα γελοία.

Α, ναι! Ακόμα δεν κατάλαβα
τα του θυμού σου, φίλε!

Αχ, θάλασσα, θάλασσα!

Σύβοτα...

Μεσημέρι στα φωτεινά Σύβοτα...

Το μάτι του θεού αγκαλιάζει τη θάλασσα

φτιάχνει εντονότερη την αλμύρα

χρυσίζει το φύκι.

Το μελτεμάκι οσμές σκορπίζει...

Πιάσαμε μία γωνιά

τσιμπήσαμε χωριάτικη

φαράκι, 'Ζύθο' ελληνικότατο

και τέλος... καφεδάκι!

Το καραβάκι άραξε, ξεφόρτωσε

μισόγυμνους τουρίστες

-ψημένοι αστακοί στην άμμο!

Παραμερίζοντας τον κάματο

των αγαθών του Ιονίου

βιαστήκαν στις σειρήνες

των εδεσμάτων!

Πιαστήκανε καρέκλες, τραπέζια

και τα ελάχιστα 'παιδιά'

τρέχουνε, πότε στο μπαρ

και πότε στην κουζίνα.

'Βαβέλ' γεύσεων το μενι.

Κουζίνα ελληνική, γερμανική

ιταλική, ισπανική...!

Σαν ηρεμήσουν οι σιαχόνες

σαν το αίσθημα της πείνας

καταλαχιάσει η 'χορτασιά'

ρεμβάζουνε νωχελικά...

Εύχονται ετούτος ο παράδεισος

θάλασσας και βουνού

ταβέρνας και παρέας

να ήταν δικός τους.

Να είχαν στ' ακροδάχτυλα

το κέφι, το μεράκι...

Έλληνες να ήτανε κι αυτοί!

Ιντερμέδιο, 3...

Ο γέροντας

Ο γέροντας πέρασε απαρατήρητος.

Αλλάξανε οι καιροί.

Οι νέοι δυσκολεύονται

να κοιτάξουν στο πρόσωπο, τον δίπλα.

Φοβούνται τα ξένα μάτια

επάνω στα δικά τους...

μήπως τους κλέψουν την ψυχή.

Οι ηγεμόνες προσποιούνται.

Πλουταίνουν κολλημένοι στις καρέκλες

ρίχνουν τα δεντς που περιδεδύουν

στους υποστηρικτές τους...

Και ενώ Νομπέλ ειρήνης
προσφέρονται σε επιστήμονες
ανθρωπιστές και λογοτέχνες
– κάποτε και σε ανίδεους ή ασχέτους –
εμείς οι ελεύθεροι του πνεύματος
γίναμε υπόδουλοι των λίγων...

Ο άνεμος που φύσηξε ευνόησε
τα φτερά της ανικανότητάς μας, τελικά.
Έβλεπες φτωχό και τον λυπόσουν
τώρα τον βλέπεις και τον σιχαίνεσαι.
Πετάς τρόφιμα γιατί δεν νοιάζεσαι
να τα προσφέρεις στον ανήμπορο...
‘Έληξε η ημερομηνία τους...’
και η δική μας φίλε..., του ανθρώπου!

Ηγουμενίτσα, συνοικισμός αλλοτινός

Ελλήνων, προσφύγων -

Μικρασιατών!

«Ελιές μάζενα γλυκιά μου...

Έπρεπε να ζήσουμε...

Ύστερα ήρθαν άλλα, χειρότερα...

και ήμουν ολομόναχη!

Σ' ετούτη τη Γης

ήταν έτσι τα πράγματα

που κι ο αδερφός αλλάζει

γίνεται εκμεταλλευτής!

Δεν ξέρω γιατί 'οι σοφοί' μας

δεν κατόρθωσαν να επηρεάσουν

ετούτους τους 'αγροίκους'!

Ο παππούς σου είχε αρνηθεί
να ενδώσει στον ευτελισμό
στην αιδώ, αδυσώπητης προσφυγιάς...
Έφυγε, και μ' άφησε ολομόναχη
στης Κύπριδας Αφροδίτης
με τέσσερα μωρά και ένα αγέννητο!
Ούτε το μνήμα του θυμάμαι
τώρα πια!>>

Ήμουν μικρός
μα σαν η γιαγιά μου ιστορούσε
σελίδες της ζωής της
φούντωνε μέσα μου
παράξενος ο πόνος.

Αργότερα έφτασαν στην ψυχή μου
ακούσματα για τον Παναγιώτη.
Τον «φάγανε» οι κατακτητές
στο ξωκλήσι 'Πέτρου και Παύλου'
με έναν παππά και ένα δάσκαλο!
Ψυχομαχούσε ο δεύτερος Παγκόσμιος!

Τελούμε επιμνημόσυνη δέηση
στο χώρο, ενιαύσια.
Ελάχιστη προσφορά
στους αδικοχαμένους!

Όμως ετούτος ο παραθαλάσσιος τόπος
προσφέρει και ευχάριστες στιγμές.

Στην καυτή άμμο του Δρέπανου
όταν περπατούμε ξυπόλυτοι
ή όταν βουτάμε στο Μακρυγιάλι...
όταν ξεκουραζόμαστε
πετώντας τη μάσκα της έγνωσης
στα ξεθωριασμένα βότσαλα!
Αγναντεύοντας τον αιθέριο ορίζοντα
μέσα από τα φυλλώματα δέντρων
ταξιδεύουμε σε πολλαπλές διαστάσεις!
Έτσι γιατρεύουμε εμείς οι 'ξένοι'
τα άλγη της αποδημίας μας!

Η ηδονική διατριβή στο πολύμορφο φάσμα
της επανασύνδεσης με τον τόπο
ολοκληρώνεται σε ταβέρνα αλμύρας...

Γαύροι πεντανόστιμοι
ψημένοι στη θράκα, χωριάτικη
και συνοδός τους το 'σιάντι'!

Στο λιμάνι περιμένει
ο γέρο - 'Παντοκράτορας'.
Έχουμε ραντεβού
με τη γοργόνα του Ιονίου
το νησί της Ναυσικιάς...
Πολλοί άνθρωποι, πολλές γλώσσες
κι ανάμεσά τους, εμείς
οι απανταχού ξένοι!

Ιντερμέδιο, 4...

Ξέρεις...

Πιστεύουμε στις αλήθειες
που κρύβονται στα παραμύθια.
Εδώθε ξεκινά η πίστη μου
στους άρχοντες - ήρωες,
στις καλότροπες νεράιδες,
στους γενναϊόδωρους πλούσιους,
στους καλούς Σαμαρείτες!..

Ξέρεις τι έγινε, τελικά;

Η πορεία στη ζωή
τα αποκωδικοποίησε όλα.
Κάποιες από τις συγκυρίες της

με δίδαξαν

πως όπως στην αρρώστια του

ο πιστός σκύλος δαγκώνει

τον ευεργέτη του

παρόμοια και ο άνθρωπος...

Ο φίλος μου και ο σκύλος μου

είχαν ένα κοινό:

με έγλειφαν... με έγλειφαν...

και κάποια στιγμή

που τους κανάκευα

γύρισαν και με δάγκωσαν.

Έκτοτε, ούτε φίλοι, μήτε σκύλοι

με περιτριφυρίζουν...

Και καθώς η ευγένεια δεν βλάπτει
και ταυτόχρονα τα καλύπτει όλα
την έκανα ασπίδα μου ενάντια
σ' εκείνους που με πλησιάζουνε
με το πρόσχημα της... φιλίας!

.....

Η παραπάνω καταγγελία
με ανακούφισε!

Στο Νησί της Ναυσικάς...

Μια φορά κι έναν καιρό...

Η φιλοξενία του πολύνοου

Οδυσσέα

στη γη των Φαιάκων

γεννά τη διάθεση

για τη γνωριμιάς της.

Το Κάστρο της...

το ρομαντικό Αχίλλειο,

το Κανόνι, το Ποντικονήσι

το Μπαστούνι με θέα εκατομμυρίων

ο Ανεμόμυλος...

Οι ομορφιές της

αληθινό χάρμα οφθαλμών

ενισχύουν τον αρχέτυπο μύθο...

Από μικρός την ταξιδεύω

ασπάζομαι τον 'Άγιο' της

το φυλαχτό του, φόρεσα

υφάδι από τις παντόφλες του

τις περπατημένες, στο φύκι.

Την αγαπώ την Κέρκυρα
τις μύριες ομορφιές της
τα χρώματα, τ' αρώματα
την τόση αρχοντιά της!

Στο καντούνι του Αγίου
τρυπώνω σε μικρομάγαζο
κυριολεκτικά
φορτωμένο 'μαντόλες',
'μαντολάτα', προϊόντα 'cmm cmaf'.
Ξέρετε ότι τα φρούτα
της ευνοϊκής τύχης, 'cmm cmaf'
γλυκά ή σε ποτό
είναι οι πρώτοι 'Κινέζοι'

στη νήσο των 'Φαιάκων';

Διαπιστώνουμε πολλά τεκμήρια

του παράδεισου των Φαιάκων.

Μια πρόσκληση, μια ζεστασιά

ένα γενναίο χαμόγελο

μία γενναία πρόταση.

Θαυμάζουμε, διαλέγουμε

πληρώνουμε, μεταφέρουμε!

Κουρασμένοι και κυριολεκτικά

στην «11^η ώρα» αντοχής

καταρρέουμε στα καθίσματα

ελκυστικού «καφέ»

της 'Πλατείας των Λιστών'.

Μνήμες και τεκμήρια

παρελθούσης εποχής!

Μία μπάντα μας θυμίζει

την παράδοση...

Μα... βρισκόμαστε στην κοσμοπολίτικη

‘Πλατεία των Λιστών’.

Καθισμένοι ανάμεσα στις κολόνες

με τα γραφικά φανάρια

τι άλλο παρά...

να απολαμβάνουμε την καρυδόπιτα

πίνοντας τον φραπέ;

Λίγη ξεκούραση και πάλι στο δρόμο.

Πάμε για το ‘Κανόνι’.

την απαστράπτουσα θάλασσα

τα αεροπλάνα, το ελκυστικό τοπίο!

Φωτογραφίζουμε... φωτογραφίζουμε!

‘Στιφάδο κόκορα!’ προτείνουν

και λευκιμιώτικο κρασί

και εμείς ευχόμαστε

το ‘τσάκισμα’ του χρόνου!

Πίσω στην πλατεία Λιστών

στο πάρκο παίζουν κρίκετ...

«Κρίκετ;» ρωτούν «οι βάρβαροι»

στους Αντίποδες.

Λίγοι κατέχουν τα της «Κέρκυρας

τα του «πολιτισμού της!...»

Στη Λευκίμη μας φιλεύουνε κρασί...

με το καυτό μπουρδέτο.

Μας φιλεύουνε σταφύλι...

Αχ, πού να σταματήσω;

Είναι απόλαυση ετούτη η ζωή!

Μια νύχτα όμως, πλημμύρισε η Λευκίμη!

Ήταν το '74. Εμείς και τα μωρά μας

διανυκτερεύσαμε παραθαλάσσια

σε όμορφο μπανγκαλόου!

Τα μεδάνυχτα είχαμε παίξει στην άμμο

είχαμε δροσιστεί στο Ιόνιο του Θέρος

και είχαμε παραδοθεί στον ύπνο

κουρασμένοι, ευτυχισμένοι.

Βροντές και αστραπές
είχαν κομματιάσει τους ορίζοντες
με το τουλούμι είχανε ρίξει το νερό
οι ουρανοί!

Όμως όλα περνάνε
και το πρωί κινήσαμε
για νέους προορισμούς...
Διαπιστώσαμε για το κακό
που είχε πλήξει νυχτιάτικα, τον τόπο
για τη θάλασσα που είχε απλωθεί
στις ελιές και στ' αμπέλια
του δαρμένου κάμπου!

Είπανε, πως το ψηλό τρακτέρ
πέρασε άνετα, συνέχισε το δρόμο του.
Αν εμείς υπήρξαμε αφελείς
εκείνοι επίμονοι, εχγυούνταν
για την ασφάλειά μας...
Γιατί... με φρίκη διαπιστώσαμε
τη θάλασσα στα πόδια μας.
Ο Άγιος λυπήθηκε τα μωρά μας
το μικρό VW, νίκησε το ρέμα
έτσι... δεν μας κατάπιε η θάλασσα!
Καθώς η Κέρκυρα και το Ιόνιο
δεν σημάδεψαν το τέλος της ζωής
παρά το τέλος μιας περιπέτειας
το προσκύνημα στην Κέρκυρα
είναι ετήσιο!

Ιντερμέδιο, 5...

Τον είδα...

Τον είδα ξανά στην αχλή του ονείρου...

«βασιλικότερος του βασιλέως» κι εδώ.

Τον χαιρέτησα και απάντησε

«να περάσεις!»

Ξύπνησα ταραχμένος

« 'να περάσω!»

Να μιλήσω με ουσιαστικά

ανύπαρκτο άτομο.

Η μάσκα ευφορίας,

συνώνυμη της υποκριτικότητάς του,

αποκάλυπτε παντοτινή περιφρόνηση.

«Να περάσεις!» είπε
γιατί ο ίδιος δεν θα περνούσε
ποτέ, για να με δει!
Με την επανάληψη αποκάλυψε
ότι δε με χρειάζεται.
Όμως τα πράγματα αλλάζουν.
Κι εγώ μπορώ να τον μιμηθώ
χρησιμοποιώντας την αδύνατη
'προστακτική' «να περάσεις!»
αντί το ευχολόγιο της 'ευκτικής'.

Ξεκινώ τον τελευταίο κύκλο
του παιχνιδιού, 'απόρριψη'.
«Γιατί; (ρωτώ) Θέλεις για κάτι;»
Ο αναιδής, μου 'πετά' το γάντι...

Με καλεί σε μονομαχία.

«Να τα πούμε!» λέει.

Ανταποδίδω με επιχειρηματολογία.

«Φίλε, τέλος η κωμωδία!

Δε σε ξέρω... δε με ξέρεις...

δε μου χρωστάς... δε σου χρωστώ...

Δε θα περάσω... δε θα περάσεις...

Δ Ε Θ Α Π Ε Ρ Α Σ Ω!

Κλείνω το δεφτέρι του βερεσέ...

Δε σου χρωστώ δε μου χρωστάς...

Είμαστε πάτσι!» είπα.

Και πού να δεις!

Ο άνθρωπος ζάρωσε.

Ξαφνικά έγινε πολύ μικρός!

Έκτοτε, ανηφορίζει το δρόμο
με το μάτι καρφωμένο στην άσφαλτο!
Και... ξέρεις;
Μού 'ρχεται, να τρέξω, να του πω
«να περάσεις, θα περάσω!
Περασμένα ξεχασμένα!»
Όμως... δε μπορώ! Με σταματά
η μνήμη της αλλοτινής
ναρκισσιστικής μάσκας του!

Στο Μέτσοβο...

Στο βασίλειο των αετογεννημένων...
Ελιξίριο της ζωής
το καθαρό οξυγόνο...
Σκουτάρια, στείρες βελέντζες

φλοκάτες, καραμελωτές
στολίζουν καναπέδες
και τζάκια θερμαίνουν
τις παγωμένες γωνιές
στην καρδιά του Οκτώβρη!

Το κοκορέτσι ψήνεται
φρέσκο και μυρωδάτο...
«Περιμένετε, να το γευτείτε!»
συμβουλεύουν οι μνημένοι.
Φρεσκοζυμωμένος, αχνιστός
ο άρτος που κόβεται στο τραπέζι
και δίπλα του η χωριάτικη
και η αχαπημένη με αχριόχορτα!

Χοιρινό κοντοσούβλι
χορτόπιτες με ανθότυρο...
Χμ! η αληθινή ζωή!

Στα μαγαζάκια βασιλεύει πανικός!
Ξεχωρίζουν από τα ντόπια χειροποίητα
τα εισαγόμενα που πονάν!
Που απαξιώνουν τον Έλληνα τεχνίτη
που αφανίζουν την κληρονομιά!
Παντού το χρήμα κυβερνά!

Οι ηλικιωμένοι δοσμένοι στην παράδοση
φορούν τη μαύρη φουστανέλα
φορούν την κεντημένη την ποδιά...
τον σκούφο, τη μαντήλα...

Ιντερμέδιο, 6...

Μια πεταλούδα, μια ψυχή...

Δες την... πετά στο όνειρο...

Έλκεται από τη φλόγα

που τσουρουφλίζει

που απολυμαίνει!

Μικρή, μία σταγόνα δροσερή...

Μία ψυχή... μία ψυχή

αιχμάλωτη της αγνωσίας!

Μην ξέρει πού οδεύει;

Κατανοεί τις συνέπειες

της επιλογής της;

Την πεταλούδα, την πεντάμορφη
δόλια την έμπλεξε στα δίχτυα του
ένας Δράκος!

Την υποδέχεται θερμά
ανοίγει τις αγκάλες!

Και η 'κουτή' πεντάμορφη
τρέμοντας πλησιάζει
το χάος της βουλιμίας της.

Ψυχούλα ήταν...

Ο Δράκος κατείχε ποικίλες μάσκες.

Παιχνίδι ήταν η σύληση των αγαθών
τέτοιας πεταλουδίτσας!

Εύκολα την μακέλεψε
και άπωνα την πέταξε
στην άκρια του δρόμου.
Άδεια εκείνη
με τσακισμένα τα φτερά
ποδοπατήθηκε απανωτά...
Εκμηδενίστηκε η επαφή της
με το φως!
Σε εμπόλεμο ζώνη
μεταμορφώθηκε ο χώρος της.
Οι απέναντι -μάχοι 'ουσιών'-
αιτούν την πιο σκληρή αμοιβή.

Ο ήλιος διαδέχτηκε το χάραμα
δίνοντας τον καλύτερο εαυτό του.

Το άπλετο φως του ζωντάνεψε
τις πιο απόκρυφες χαραμάδες...

Ο γνωστός καθαριστής
αντίκρισε το χέρι της μικρής
να κρέμεται από κάδο σκουπιδιών
και πάγωσε... Έκλαψε στη θέα
του αιμάτινου βρόχου στο λαιμό
για το αρνάκι που κυλίστηκε σε βούρκο!
Άλλος κανείς δεν έκλαψε
δεν αποζήτησε την ψυχή
των δεκαέξι χρόνων,
που είχε πετάξει πριν γνωρίσει
τα του ανθρώπινου κυνισμού
τα της 'τελικής λύσης'!

Από το Βίκο στα Μετέωρα

Στη χαράδρα που εφησυχάζουν αετοί
τραγουδά ο Βοϊδομάτης
φυτρώνουν άνθη ταπεινά
έρπουνε κάποια ζωντανά
κινούνται κάποια άλλα
είναι μεγάλα, είναι μικρά!

Το εξωκλήσι της Αγίας Παρασκευής
μας βοηθά να σκύψουμε με θάρρος
ν' ακούσουμε των ήχων, την ηχώ
κι εκείνη της φωνής μας
το άφθαστο θυμάρι να μυρίσουμε.

Τα φυσικά φαινόμενα εδώ
συνθέτουν μια αλήθεια...

Αντίθετα στα Μετέωρα
το ύψος ορίζει τους κανόνες!

Ξεκορμισμένα μέλη αστέρων
-εξ ουρανού ή από θαλάσσης-
θρονιάσανε στη γη των Θεσσαλών!
Στεμμένοι την ορθοδοξία εκπροσωπούν
τον δοσμένο στα υψηλά, Νου
επανδρώνουν
με παρηγοριά κι ελπίδα
τις ψυχές στη μικρή πολίχνη
που βόσκει χθαμαλά.

Ιντερμέδιο , 7...

Τα παιδιά...

Τα παιδιά, είχαν στρωθεί κατάχαμα
στις ρίζες απρόσωπου κτηρίου.

Λήθαργος αποπλανούσε τα μάτια
χέρια και πόδια, μαριονέτας.

Η γριά σκούνηξε με το πόδι της
το πρώτο που συνάντησε μπροστά της.

«Καλώς τονε, τον χάρο!» γόγγυσε το παιδί
και η γριά ματιάζοντας τριγύρω
στην τρεμουλιαστή παλάμη
άφησε 'ραβασάκι'.

«Εδώ... στην τσέπη...» μούγκρισε το παιδί.
Εκείνη βούτηξε το χέρι άδειο
κι έδυρε το χαρτονόμισμα, κουβάρι.

«Εντάξει», είπε, χωρίς μια τύψη
χωρίς ένα 'δάγκωμα' στην ψυχή
για το άτιμο το κέρδος.

Ήταν όλοι, ευχαριστημένοι!
Τα παιδιά είχαν εξασφαλίσει
την μετάληψη του σκότους
και της τρέλας...
η 'γιαγιά' είχε να πορευτεί...
Η πρόνοια της παράνοιας
πιώς ζει και βασιλεύει!

Η νύμφη του Θερμαϊκού

Η Ελένη του Μενελάου

είχε προκαλέσει τον εμφύλιο..

Έλληνες εναντίον Ελλήνων!

Η Θεσσαλονίκη του Αλεξάνδρου

απέβη επίσης 'μήλο έριδας'

Ελλήνων και σφετεριστών

της ιστορίας της!

Μήτε ο Αϊ- Δημήτρης, κατάφερε

να εξαιρεθεί.

Σε ναό τους, στους Αντίποδες

βαπτίστηκε ο άγιος της Βαρντάσκας!...

Η Ολυμπιάς... Μήτε ετούτη
διέφυγε τον διασυρμό
της παραχάραξης!
Είναι εξίσου πολυπόθητη
από μείγμα που ταλαιπωρεί
τη γη αρχαίων φύλων
Απειρωτάν τε και Ιλλυριών.
Καρπός αιώνων
ανόσιας κατάκτησης
θεωρούν την Ολυμπιάδα δική
κι από κοντά τον Αλέξανδρο.
Ερανιστές-σφετεριστές
της ιστορίας υπηρετούνε
'φίλους των'!

Άλλωστε οι ηττημένοι
του Παγκόσμιου του Β'
- 'λάτρεις της τέχνης'
εαυτούς αποκαλούν -
είχαν συλήσει αναφανδόν
την γη των Ελλήνων'...
Ετούτοι -εραστές της Τέχνης-
είχαν κουβαλήσει στον τόπο τους
πέτρα προς πέτρα
τα της Μιλήτου θαύματα
να τα προστατέψουν ήθελαν
-έτσι είχαν ισχυρισθεί-
από τους ντόπιους, 'barbarianς'!

Όμως, Θεσσαλονίκη μου
‘Μεγάλη Φτωχομάνα’
του Αλέξανδρου αδερφούλα
αναρωτιέμαι πώς και γιατί
στην ‘Αριστοτέλους’
σκαρφάλωσε στα ύψη ο καφές;
Γιατί ο τάδε ή ο δείνα
επιχειρηματίας αρμέγει
τα ισχνά βαλάντια;
Είμαι βέβαιος ότι ο Μέγας δάσκαλος
που στη συνώνυμη πλατεία
καταγράφει κλέφτες, νοικοκυραίους
θα μπορούσε να μιλήσει τσουχτερά...
Όμως δεν οργίστηκε ακόμα, τόσο
ώστε ν’ αφήσει το μνημείο του!

Ιντερμέδιο, 8...

Μίνωα, θεέ και βασιλιά...

Κύρη της Αριάδνης διαδόχου σου,
εκπροσώπου της μαχικής βελήνης

και αμαζόνας στα ταυροκαθάψια

πόσοι πρίγκιπες

όπως εκείνος των κρίνων

σε έφεραν σε θέση απελπισίας;

Η τιμωρία των Θεών

υπήρξε αμείλικτη.

Έχασες την μοναχοκόρη σου

εξαιτίας του Αθηναίου πρίγκιπα

που χρησιμοποιώντας τον έρωτά της

κατήργησε τον φόρο των Αθηναίων!

Γυναίκα ήταν η διάδοχός σου
και το ήξερες!

Όμως θεός εσύ, πίστευες
πως μπορούσες ν' αλλάξεις
τη φύση της!

Πριν από τη θυγατέρα σου
σ' είχε προδώσει η Πασιφάη.
Καρπός της προδοσίας
ο Μινώταυρος...

Η Κνωσός εξ αιτίας σας
κουβαλά μνήμες μύθων
όπου επιτρέπεται η μείξη
θεών τε και ανθρώπων...

Διαμελισμένη η Κνωσός
αδυνατεί να καταχωνιάζει
τα βασιλικά πάθη, τα λάθη
ή την τιμωρία τους!

Αν όλοι γίναμε σοφότεροι
το οφείλουμε στην άποψη
ότι... «το δισ εξαμαρτείν...»

Στη Λευκάδα

Στον Αϊ-Γιάννη, γνώρισα την υφή
της αιώνιας θάλασσας.

Στη σπηλιά του ήταν γλυφό το νερό
και πιότερο από αλλού...

Τη μαστίγωνε η θάλασσα
τη στέγνωσε ο ήλιος
τη βασάνιζε ο αγέρας...

Φωτιάς μπάλα, ο ήλιος
που μ' έδιωχνε από την αμμουδιά.
Ανέβηκα πεζούλα την πεζούλα
και βρέθηκα σε 'άκρη Ττρομηθέα'.

Οργισμένος σφύριζε στο βράχο, ο άνεμος
και το κύμα ούρλιαζε ανικανοποίητο.
Δεν έφτανε ως εκείνη την κορφή!
Κι όμως κατάτρωγε τα πόδια του
Έτσι, σιγά, σιγά... και αρχά!

Κι ενώ ουρανός και θάλασσα
πάλευαν για την πρωτιά
εγώ είχα ζαρώσει στο δίπλα
και παρακολουθούσα με δέος
την πάλη των Τιτάνων!

Ο Ποσειδώνας χτυπούσε
με μάνητα την τρίαίνα
και ο άνεμος καυχιόταν

για την αναμέτρησή του
με τον Δία.

Λάμψη οργής του Θεού-βασιλιά
διέσχισε τον σκοτεινό ορίζοντα!
Με χτύπησε ο πανικός της τιμωρίας.
Δεν ήταν αφέβεια να καταγράφεις
το πείσμα των Θεών, μέσα σου;
Όταν τα φτιάξουν μεταξύ τους
πρώτα, εσένα, τον θνητό, θα κυνηγήσουν!

Στη Βασιλική, αισθάνθηκα ασφαλής.
Πολυκοσμία, αλαλούμ...
Δεν ήτανε παζάρι εκείνος ο ανήφορος.
Συνορθύλευμα μαγαζιών, ξενοδοχείων

και στάθμευσης πλοίων, ήταν.

Βαβέλ τουριστών που πηγαينوέρχονταν

στην ξηρά και στη θάλασσα

κόντρα στους ντόπιους!

Όμορφη που είναι η Λευκάδα!

Σαν την εκκλησιά της Παναχιάς

στα 'ράχτα' της, μοιάζει

μ' εκείνη του Μυριβήλη...

Ώρα για καφέ δίπλα στο νερό

με τοςτ τομάτας και τυριού.

Γυρίζουμε στα Γιάννινα!

Ιντερμέδιο, 9...

Φτηνά πράγματα...

Μη μιλάς για φτηνά πράγματα...

Θεωρείς πως το στόλισμά σου

της 'φρεγάτας', εντυπωσιάζει;

Αφύσικο κοκκινάδι στις παρειές σου

και άλλο στα χείλια σου

με το στήθος γυμνό

το μίνι αποκαλυπτικό

με το έντονο άρωμά σου...

Γιατί αλήθεια;

Δε σου αρέσει καθόλου ο εαυτός σου;

Ποιος είπε πως τα παρόμοια
προσθέτουν αξία στον «άνθρωπο»;

Μιλάς για φτηνά πράγματα
βαριέσαι ν' ακονίσεις το μυαλό σου
που εκ φύσεως, διψά για τη γνώση
που εκλεπτύνει, ευαισθητοποιεί
συντελεί στη σύνεση και στη διάκριση.

Ο χρόνος και αν κυλά
ακόμα έχεις ζωή μπροστά σου!
Σκέψου το λίγο!

Ταξίδι στη χώρα της πάστας και
του προσιούτο!

Περιμένουμε και περιμένουμε...

στο λιμάνι της Ηγουμενίτσας.

Φτάσανε τα μεδάνυχτα.

Αγοράζουμε νερό... μια σοκολάτα...

Προσπαθούμε να καταβάλουμε

τη νύστα που έρπει.

Περιμένουμε και περιμένουμε

το πλοίο για την Ιταλία.

Είναι αργά για τις συνήθειες μας.

Διαπιστώνουμε πως άλλα ακούσαμε

και άλλα συμβαίνουν...

Είναι ένα από τα χαρακτηριστικά
της ελληνικής κουλτούρας;

Άγνωστοι παρακολουθούν
εμάς τους 'αχνώστους'
με προσποιητή αδιαφορία.
Ομάδα συμπατριωτών μας
συμπεριφέρεται αλαζονικά.
Συνταξιδεύουμε, δειπνούμε
ξεκουραζόμαστε... όλοι μία παρέα
είμαστε αδέρφια, έτσι λέμε... λένε...
Τρέχει κάτι; Επιτέλους, τί;

Στην Ιταλία οι ξένοι
είναι... παντελώς 'ξένοι'!

Μάταια επιχειρούμε
την επικοινωνία στην Αγγλική!
Καταφεύγουμε σε ατελή- Ιταλικά
'it works somehow!'
Ακόμα και το CNN
αναμεταδίδεται στην Ιταλική!

Άστους να... λένε
ότι αυτοί κι εμείς είμαστε...
una fatza, una ratza!..

Το προσιούτο αλμυρό
το νερό πολύ ακριβό!
Πειράζει... δεν πειράζει
δεν έχουμε εκλογές!

Μας αποζημιώνει
η... Τέχνη τους, της... 'αντιγραφής'
πελωρίων αγκαλιμάτων
θεών τε και θεαινών
της κλασικής εποχής...
ποιας κλασικής;

Ναι μα είναι... οι Καραμπινιέροι!
Με ύφος βαρύ, παρόμοιο
με τα βαριά αυτόματα που κρατούν
-τα έτοιμα να ξεράσουν φωτιά-
βηματίζουν αργά, προσεκτικά.
Οι λαθρομετανάστες
αποτελούν 'θέμα'... 'ανάθεμα'!

Η εικόνα θυμίζει εποχές αλλοτινές...

...μέλλουσες!

Η Βενετία, η Πομπηία

αντιφατικές εντυπώσεις

στην ίδια επικράτεια.

Όλο και κάτι μας λένε...

Ιντερμέδιο, 10...

Η επαφή...

Ο άντρας είπε πως η ζωή

υπήρξε ανελήθητη...

Δεν αγαπήθηκε ποτέ

με την 'δέσποινα του κάστρου'!

Λάθος η σιωπηλή τους συμφωνία.

Καθείς από τους δυο, πίστευε

τον άλλο πως θ' αλλάξει.

Εκείνη απαιτούσε, εκείνος...

διαφωνούσε, διαφωνούσε, διαφωνούσε!

Καθώς οι υπομονές έχουν τα όριά τους

κλειδώθηκαν οι πόρτες

και η 'δέσποινα του κάστρου'

εζήτησε διαζύγιο.

Ο άντρας πρόθυμα
συμφώνησε, συμφώνησε, συμφώνησε!
Αμφότεροι είχαν απολυθεί
από τον 'παράδεισο'
της συζυγικής εστίας.

Και το παιδί πού 'χε φυτρώσει
ανάμεσά τους;
Α, ναι... το παιδί!..

Πίσω στους Αντίποδες,
ξανά και πάλι...

1. Μελβούρνη

Στον ποταμό Γυάρα,
δεν ενδιαφέρεται ο χρόνος
αν απολαμβάνεις, αν χαίρεσαι.
Δική σου υπόθεση
η γνώση της κατεύθυνσης...
Και βέβαια, όλα καταγράφονται
στο πέρασμα!

Οι γέφυρες αποκαλύπτουν
διασύνδεση, ανοχή
κύκνοι τα μικρά φέρν
γλιστρούν σε ήρεμο νερό.

Κατέχουν μυστικά λογιών-λογιών
όπως τα πράσινα καταφύγια των
πτερωτών αγγέλων
που βόσκουν εδώ κι εκεί.
Το ταξίδι στον Γυάρα
μια χαρά, μια δροσιά
ένα σφιχταγκάλιασμα ήλιου...
τόσα αγαθά μέσα στο υδάτινο πανέρι.

Γλυκιά, 'ζεστή', Μελβούρνη
αγκαλιά χνώτων
ξένων, δικών...

Ανθρώπινη όσο και η πρόνοια
με την οποία διαθέτεις τα αγαθά σου.

.....
Θα ήθελα να ζω κοντά σου!

Ιντερμέδιο, 11...

Γνωρίζω κάποιον...

Κάποιος στολίζει με τριαντάφυλλα...

τα γραμματοκιβώτια της γειτονιάς.

Λένε πως πρόκειται για κάποιον τρελό!

Ότι παράγει τόσα τριαντάφυλλα

που δεν ξέρει τι να τα κάνει

πώς δεν περνά απλά, την ώρα του

προσφέροντάς τα...

Πως επιχειρεί να χειραγωγήσει
τους γείτονες
να συνάψει φιλίες, με το 'θηλυκομάνι'
Ότι οι κινήσεις του, 'κηπουρού'
αποβλέπουν και δε άλλα... πολλά
ότι ίσως ακόμα και να θέλει να πολιτευτεί.
Λένε... και όλο λένε
κι ας μην τον έχουν συναντήσει ποτέ!

Μία ηλικιωμένη κυρία
στην κορφή της γειτονιάς
ζει ολομόναχη χειμώνα, καλοκαίρι.
Έχει όμως τις τριανταφυλλιές της.
Κουβεντιάζει μαζί τους
παρακολουθεί την υγεία τους

τις τρέφει αγάπη
τις ποτίζει βρόχινο νερό
τις προστατεύει από τα
κακότροπα πνεύματα
και από εκείνα που κιτρινίζουν
το φύλλωμά τους και το γεμίζουν
μαύρες κηλίδες!

Συχνά στο χάραγμα
κόβει τα μεστά μπουμπούκια
γεμίζει το καλάθι της με δαύτα
και κάνοντας ένα γύρω στην γειτονιά,
τα ακουμπά στα γραμματοκιβώτια.
Την συνάντησα εκείνο το πρωινό
και την ευχαρίστησα από καρδιάς

για το πολύτιμο δώρο της.
Και εκείνη με κάλεσε
να περάσω από την αυλή της
να δοκιμάσω είτε
το γλυκό της, από τριαντάφυλλο!

2. Σύδνεϋ

Η πολιτεία έχει δημιουργήσει έναν γίγαντα
που ζει, τρέφεται, δημιουργεί
μοχθεί, κοιμάται...

Η πολυμορφία της έχει την ποικιλία
ανθέων Βοτανικού κήπου.

Διαθέτει και τον επίσημο
δίπλα στην ιστιοφόρο Όπερα!

Η Ωκεανία

μητέρα όμορφων παιδιών
άένα πλέει στον Ειρηνικό.

Εδώ, τα τύμπανα
τα έγχορδα ή τα πνευστά
ζούνε και δημιουργούν
δίπλα στους ρυθμούς
του τζιντιριντού.

Τα όμορφα ηλιοκαμένα παιδιά της
επισφράχισαν την παρουσία τους
με αποτυπώματα φτυμένης παλάμης
δίπλα σε παραστάσεις ζώων ή φυτών
στις κόκκινες σπηλιές.

Στη Γη των όμορφων ανθρώπων
ήρθαμε πρόσφατα εμείς οι
‘απρόσκλητοι ξένοι’!
Η αντίληψη των ‘απρόσκλητων’
ενισχύθηκε πρόσφατα
-έστω καθυστερημένα-
και δε βοηθά, παρά εμάς
τους ‘παρείσακτους’.

Δεν ξέρουμε για το αύριο.
Τα παιδιά μας γεννιούνται
μεγαλώνουν και στεριώνονται
σε ετούτη την όμορφη άκρη
του πλανήτη
και ευχόμαστε να πλάσουν

-από κοινού με τους ιδιοκτήτες της-
τα καλύτερα!

Ευχόμαστε, λέω!

Ιντερμέδιο, 12...

Θεέ μου, τι νερό!

Έριξε πολύ νερό

ξεχείλισαν οι ποταμοί

πλημμύρισε η γειτονιά

πλημμύρισαν οι κάμποι

σπίτια κολύπησαν

άλλα βούλιαξαν!

Ο μεγάλος ουρανός

ακόμη πιο γκρίζος

γέμισε θρήνους και κοπετούς...

όμως δε νοιάζεται!

Έτσι, κουφός, τυφλός, άκαρδος

κοιτάζει με απάθεια

λες και αξίζει ο άνθρωπος

την τέτοια τιμωρία.

.....

Άλλοτε Δευκαλίωνες ή Νώε

είχαν αράξει

τις κιβωτούς σε λόφους

ή σε χώρους ανομβρίας

είχανε στήσει τη φωτιά,

είχαν στεγνώσει τα άθλια κορμιά τους

είχαν μετρήσει τους νεκρούς των!

Ύστερα, το σφουγγάρι του χρόνου

έβησε όλες τις καταστροφές
και όλους τους θανάτους!
Έτσι πλάστηκαν οι μύθοι τους!

.....

Το στέγνωμα της γης που ακολούθησε
είχε κοστίσει κι εκείνο, ζωές, ζώα, χρήμα...
Και η επόμενη βροχή
θεωρείται θεόσταλητη!
Πλυθήκανε οι στέγες, τα αυτοκίνητα,
λουστήκανε ξανά, δέντρα κι ανθοί
έλαμψαν πολύτιμοι οι λίθοι
στου ήλιου τις ακτίνες!
Όλα μα όλα ξεχνιούνται...
και η ζωή βαδίζει μπροστά!

Ένας επίλογος

Ξέρεις, δεν παίρνω το αεροπλάνο

για να ακροβατώ μεσούρανα

ή για να ζω thriller παράνοιας.

Μου αρέσει να έρχομαι στην γη

των πατέρων μου και σ' εμένα.

Δεν γνωρίζω γιατί το βλέπεις

ως εγχείρημα.

Εγώ πάλι, βλέπω την απορία

την περιέργεια εκ μέρους σου.

Αναρωτιέσαι πιθανόν

γιατί 'κουβαλιέμαι' εδώ

κάθε μια και δυο.

Ίσως ακόμα... τι ακριβώς κάνω

στη χώρα της 'αυτοεξορίας'

και... για το βαλάντιό μου
-το τελευταίο δεν παύει
να αίρει ερωτηματικά!
Είμαι αλήθεια αυτός που λέω;
Ίσως-ίσως ακόμα
τι θα μπορούσες να αποκομίζεις εσύ
από την Οδύσσεια του δικού σου 'ξένου'
από την όποια ικανοποίησή του
ή και από το αντίθετο...
Ε, λοιπόν, θα σε απαλλάξω
από τη βάσανο αυτή.
Δε θα με ξαναδεείς...
Δε θα με ξαναδεείς
γιατί εγώ δεν επιστρέφω
για να μείνω μόνιμα στις μάνας

παρά μόνο για να την επισκεφτώ!
Έρχομαι για διακοπές... ξεκούραση!
Βαρέθηκα την άεστη απορία σου
δε θέλω να σε ξαναδώ!
Δε χρειάζομαι τις αναλύσεις σου
για τον χαρακτήρα μου
ή τις επιδιώξεις μου.
Δε μ' ενδιαφέρει η στάση σου
απέναντί μου, τη βαρέθηκα...
Έρχομαι πίσω, στο πατρικό μου
για να θυμηθώ, να ανανεωθώ!

Τέλος και τω θεώ Δόξα

Περιεχόμενα

Τίτλοι	Σελίδα
<i>Το Μακρύ Ταξίδι</i>	
1. Αγαπημένη μου...	7
2. Αθήνα...	17
3. Ιντερμέδιο, 1...	
Αντίο	20
4. Γιάννινα	25
5. Ιντερμέδιο, 2...	
Ο θυμός σου	28
6. Αχ, θάλασσα, θάλασσα!	
Σύβοτα...	31
7. Ιντερμέδιο, 3...	
Ο γέροντας	34
8. Ηγουμενίτσα, συνοικισμός αλλοτινός	

Ελλήνων, προσφύγων-Μικρασιατών!	36
9. Ιντερμέδιο, 4...	
Ξέρεις...	41
10. Στο Νησί της Ναυσικάς	
Μια φορά κι έναν καιρό...	43
11. Ιντερμέδιο, 5...	
Τον είδα...	52
12. Στο Μέτσοβο...	55
13. Ιντερμέδιο, 6...	
Μια πεταλούδα, μια ψυχή...	58
14. Από το Βίκο στα Μετέωρα	62
15. Ιντερμέδιο, 7...	
Τα παιδιά...	64
16. Η νύμφη του Θερμαϊκού	66
17. Ιντερμέδιο, 8...	

Μίνωα, θεέ και βασιλιά...	70
18. Στη Λευκάδα	73
19. Ιντερμέδιο, 9...	
Φτηνά πράγματα...	77
20. Ταξίδι στη χώρα της πάστας και του προσιούτο!	79
21. Ιντερμέδιο, 10...	
Η επαφή...	84
22. Πίσω στους Αντίποδες, ξανά και πάλι...	
1. Μελβούρνη	86
23. Ιντερμέδιο, 11...	
Γνωρίζω κάποιον...	88
2. Σύδνεϋ	91
24. Ιντερμέδιο, 12...	
Θεέ μου, τι νερό!	94
25. Ένας Επίλογος	97

Στο Wollongong NSW...το 2010

**Η συγγραφέας Πιπίνα Δ. Ιωσηφιδου- Έλλη (Elles),
ζει και δημιουργεί στο Σύδνεϋ-Αυστραλία.**

email: pipinaelles@hotmail.com

ISBN 978 0 9873766 0 2